

SALI TORN

Mržnja puna ljubavi

Prevela
Jelena Jovanović

 Laguna

Naslov originala

Sally Thorne

THE HATING GAME

Copyright © 2016 by Sally Thorne

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

U sećanje na Ajvi Stoun

Prvo poglavlje

IMAM JEDNU TEORIJU. Kad mrziš nekog, osećaj je jezivo sličan kao kad si zaljubljen u njega. Imala sam vremena napretak da poredim ljubav i mržnju, i evo mojih zapažanja.

Ljubav i mržnja su telesne prirode. Kad pomisliš na tu osobu, stegne ti se u stomaku. Srce u grudima ti žestoko bije i zažari se, gotovo da se vidi kroz meso i odeću. Izgubiš i san i apetit. Pri svakoj interakciji adrenalin u krvi ti opasno skoči, pa ti dođe il' da napadneš il' da bežiš. Jedva da imaš ikakvu kontrolu nad svojim telom. Potpuno si obuzet i to te prestravljuje.

Ljubav i mržnja su lice i naličje iste igre – i ti *moraš* da победиš. Zašto? Zbog srca i ega. Verujte mi. Ako ko zna, to sam ja.

Petak je, rano popodne. Zatočena sam za svojim radnim stolom još nekoliko sati. Volela bih da sam u samici, ali na nesreću imam cimera u ćeliji. Svaki otkucaj njegovog sata izgleda mi kao još jedna rečka urezana u zid ćelije.

Igramo se jedne od naših detinjastih igrica koja ne iziskuje reči. Kao i sve što radimo, i to je jezivo nezrelo.

Prvo što treba da znate o meni: Zovem se Lusi Haton. Pomoćnica sam Elen Paskal, jedne od dva generalna direktora Izdavačke kuće *Bekšli i Gemin*.

Svojevremeno se naša mala izdavačka kuća *Gemin* našla na ivici bankrota. Zbog ekonomskog stanja u zemlji ljudi nisu imali novca da otplaćuju kredite, a književnost je bila luksuz. Knjižare su se po celom gradu gasile kao sveće. Bili smo spremni za to da će se firma sasvim izvesno zatvoriti.

U minut do dvanaest postignut je dogovor s drugom kućom koja se borila za opstanak. Izdavačka kuća *Gemin* bila je primorana da sklopi prisilni brak sa oslabeledom zlom imperijom poznatom kao *Bekšli buks*, koju je vodio nesnosni gospodin Bekšli lično.

Obe su kuće čvrsto verovalе da spasavaju onu drugu, pa su se spakovale i preselile u nov bračni dom. Nijedna se strana tome nije nimalo obradovala. Bekšlijevci su se sa nostalgijom u nijansama sepije prisećali stonog fudbala u svojoj staroj kantini. Nisu mogli da veruju da su geminci u oblacima ovoliko dugo opstali kad su im ključni pokazatelji uspešnosti tek uopštene smernice i kad tako sanjalački insistiraju na tome da je književnost umetnost. Bekšlijevci su verovali da su brojevi važniji od reči. Knjige su roba. Prodaj robu. Čestitaj ekipi. Ponovi.

Geminci su se stresali od užasa gledajući kako njihova nova bučna polubrača praktično cepaju stranice iz knjiga sestara Bronte i Džejn Ostin. Kako li su bekšlijevci uspeli da okupe toliko uštogljenih istomišljenika kojima je pre mesto u knjigovodstvu ili pravnim poslovima? Geminci su prezirali stav da su knjige roba. Knjige su nešto magično i nešto što se mora poštovati, i uvek će to biti.

I posle godinu dana na prvi pogled se, na osnovu fizičkog izgleda, moglo reći iz koje je firme neki radnik. Bekšlijevci

su jaka geometrija, geminci sitne šarice. Bekslijevci se kreću u jatima kao ajkule, pričaju o brojkama i neprestano okupiraju sale za sastanke za svoje zloslutno razrađivanje planova. Pre će biti kovanje planova. Geminci sede šćućureni u svom boksu, nežne golubice u zvoniku, pomno iščitavaju rukopise, tragaju za sledećom književnom senzacijom. Obavija ih miris hartije i čaja od jasmína. Šekspir im je glavni baja.

Preseljenje u novu zgradu bilo je pomalo traumatično, naročito za gemince. Uzmite plan ovog grada. Povucite pravu liniju između prethodnih sedišta obe firme, nađite polovinu i označite je crvenom tačkom – eto tu smo. Novo sedište *Bekslija i Gemina* jeste jeftina siva cementna krastača što čučí na glavnoj saobraćajnici u koju je po podne nemoguće uključiti se. Ujutru je ledena, a posle podne znojava. Zgrada ima jednu jedinu dobru stvar: nešto mesta za parkiranje u podzemnoj garaži – koje obično zauzmu ranoranioci ili, treba li da kažem, bekslijevci.

Elen Paskal i gospodin Beksli obišli su zgradu pre nego što smo se preselili i desilo se nešto izuzetno retko: složili su se u nečemu. Poslednji sprat zgrade je sramota. Samo jedna kancelarija generalnog direktora? Moraće u celosti da se renovira.

Posle jednosatnog sastanka prepunog animoziteta, oči unutrašnje dekoraterke sijale su se od neprolivenih suza. Jedini izraz oko koga su Elen i gospodin Beksli uspeli da se slože da opišu nov izgled bio je *sjajno*. I to je bio poslednji put da se u nečemu slažu. Renoviranje je zaista izvedeno onako kako je traženo. Deseti sprat sad je kocka od stakla, hroma i crnih pločica. Možeš da očupaš obrve služeći se bilo kojom površinom kao ogledalom – zidovima, podom, plafonom. Čak su nam i stolovi izrađeni od velikih staklenih ploča.

Usredsređena sam na veliki odraz spram mene. Podignem ruku i zagledam nokte. Moj odraz učini isto. Provučem prste

kroz kosu i ispravim kragnu. Kao u transu sam. Gotovo da sam zaboravila da i dalje igram igricu sa Džošuom.

Sedim ovde sa svojim cimerom iz ćelije zato što svaki ratni general opčinjen moći ima ađutanta koji mu obavlja prljave poslove. Zajednički pomoćnik nikad nije dolazio u obzir jer bi tako jedan generalni direktor morao da učini ustupak. Oboje smo postavljeni ispred nova dvojna vrata i ostavljeni da se sami snalazimo kako znamo i umemo.

Imala sam osećaj kao da su me bacili u arenu, a onda uvidela da nisam sama.

Sad podignem desnu ruku. Odraz me glatko sledi. Oslo-nim bradu na dlan i duboko uzdahnem, a odraz me oponaša i odjekuje. Izvijem levu obrvu jer znam da on to ne može, a njemu se čelo uzaludno nabora kao što sam i očekivala. Pobedila sam u igri. Ushićenje se ne odražava na mom licu. Ostajem mirna i bezizrazna kao lutka. Sedimo tako brade oslonjene na ruku i gledamo se u oči.

Ovde nikad nisam sama. Spram mene sedi pomoćnik gospodina Bekslija. Njegov sluga i poslušnik. Druga stvar, *najvažnija* stvar koju svako treba da zna o meni jeste ovo: Mrzim Džošu Templmana.

On trenutno oponaša svaki moj pokret. To je igra ogle-dala. Slučajni posmatrač ne bi to odmah primetio; suptilan je kao sena. Ali ne i meni. Svaki pokret koji napravim ponovi se na njegovoj strani kancelarije sa neznatnim zakašnjenjem. Podignem glavu s ruke i okrenem se ka stolu, a on glatko uradi isto. Imam dvadeset osam godina i čini mi se da sam propala kroz procepe u raji i paklu i upala u čistilište. U vrtić. U azil za duševne bolesnike.

Ukucam lozinku: ZAUUV3KMRZIMDŽ0ŠUU. Sve su moje prethodne lozinke bile varijacija na temu koliko mrzim Džošu. Zauvek. Njegova je lozinka sasvim sigurno

no ZAUUV3KMRZIMLUSINDU. Zazvoni mi telefon. Džuli Etkins iz autorskih prava, i ona mi je kost u grlu. Dođe mi da izvučem kabl iz zida i bacim telefon u đubre.

– Zdravo! Kako si? – Kad god se javim na telefon, uvek unesem malo topline u ton glasa. Na drugoj strani kancelarije, Džoša prevrće očima dok tuče po tastaturi.

– Lusi, moram da te zamolim za uslugu. – Tačno znam šta će mi reći.

– Smem li da zakasnim s podnošenjem mesečnog izveštaja? Mislim da me hvata glavobolja. Ne mogu više da zurim u ekran. – Ona je od onih užasnih ljudi koji to izgovaraju „glavoboolja“.

– Naravno. Razumem. Kada ćeš moći da ga završiš?

– Najbolja si! Predaću ga u ponedeljak po podne. Moraću kasnije da dođem.

Ako kažem da može, moraću u ponedeljak uveče do kasno da ostanem kako bih pripremila izveštaj za sastanak rukovodstva u utorak u devet ujutru. Sledeća nedelja već je trula.

– U redu. – Želudac mi se stegne. – Što pre možeš, molim te.

– O, ni Brajan ne može danas da preda izveštaj. Divna si. Zaista cenim tvoju ljubaznost. Svi kažemo kako si ti najbolja osoba za saradnju s tog sprata. *Neki* su prava noćna mora. – Njene slatke reči malčice me odobrovolje.

– Nema problema. Čujemo se u ponedeljak. – Spuštam slušalicu i čak i ne pogledam u Džošu. Znam da vrti glavom.

Posle nekoliko minuta bacim pogled ka njemu i vidim da zuri u mene. Zamislite da vam za dva minuta počinje najvažniji razgovor za posao u životu. Pogledate u svoju belu košulju, a iz naliopera u džepu procurilo vam je mastilo i napravilo paun-plavu mrlju. U glavi vam se zaroje prostakluci, a povrh napetih nerava u stomaku vam se javi panika.

Idiot si i sve si upropastio. Tačno su takve boje Džošuine oči kad me pogleda.

Volela bih da mogu da kažem da je ružan. Trebalo bi da je niska debela nakaza sa zečjom usnom. Čopavi grbavac. Sav bradavičav i bubuljičav. Da ima žute zube i da smrdi na luk. Ali nije takav. On je sušta suprotnost tome. Još jedan dokaz da nema pravde na ovom svetu.

Čujem da mi je stigao imejl. Naglo skrenem pogled sa Džošuine nerugobe i vidim da mi Elen traži da joj priprelim predviđeni budžet za sledeći kvartal. Otvaram prošlo-mesečni izveštaj za reference i bacim se na posao.

Sumnjam da će se ovog meseca izgledi išta poboljšati. Izdavačka delatnost sve više tone. Nekoliko puta sam čula kako ovim hodnicima odjekuje reč *restrukturiranje* i znam kud to vodi. Kad god izađem iz lifta i vidim Džošu, zapitam se: Što ne bih našla drugi posao?

Opčinjena sam izdavaštvom još od jedne presudne posete sa školom kad mi je bilo jedanaest godina. Već tad sam pasionirano gutala knjige. Ceo život mi se vrteo oko nedeljnog odlaska u gradsku biblioteku. Pozajmila bih knjiga koliko god je dozvoljeno i prepoznavala sam bibliotekare po batu koraka dok bi hodali među policama. Do te posete bila sam čvrsto rešena da i sama postanem bibliotekarka. Čak sam uvela sistem katalogizacije za svoju ličnu kolekciju knjiga. Bila sam pravi knjiški moljac.

Pre nego što su nas povelili sa školom u posetu izdavačkoj kući, nikad nisam previše razmišljala o tome kako zapravo nastaju knjige. Bilo mi je to pravo otkriće. Neko će da te plaća da pronalaziš pisce, čitaš knjige i naposljetku ih praviš? Nove-novcate korice i savršene stranice bez ušiju i ispisanih komentara? Raspametila sam se. Obožavala sam nove knjige. Njih sam najviše volela da pozajmljujem iz biblioteke.

Kad sam došla kući, rekla sam roditeljima: „Kad porastem, radiću u izdavaštvu.“

Sjajno je što sam ostvarila san iz detinjstva. Ali iskrena da budem, trenutno je glavni razlog što ne tražim nov posao ovaj: Ne mogu da dozvolim da me Džoša pobedi.

Dok radim, čujem samo štekatanje njegovih prstiju po tastaturi i tiho zujanje klima-uređaja. Džoša povremeno uzme digitron i kucka po njemu. Kladila bih se i da je gospodin Bekslu naložio Džoši da mu pošalje predviđeni budžet. Onda dva generalna direktora mogu da se upuste u borbu naoružani brojevima koji se možda ne poklapaju. Idealno gorivo za njihovu lomaču je mržnja.

– Džoša, izvini?

Čitav minut se ne obazire na mene. Još brže i jače kuca. Ni Betoven za klavirom ne bi mu bio ni do kolena.

– Šta je, Lusinda?

Ni roditelji me ne zovu Lusinda. Zaškrgućem zubima, ali onda skrušeno opustim mišiće. Zubar me je preklinjao da se pomno trudim da to ne radim.

– Radiš li na predviđenom budžetu za sledeći kvartal?

Skloni obe ruke s tastature i upilji se u mene. – Ne.

Duboko uzdahnem i okrenem se ka stolu.

– To sam uradio još pre dva sata. – Nastavlja da kuca. Pogledam u svoju tablicu i izbrojim do deset.

Oboje brzo radimo i na glasu smo kao „obavljači“ – znate, od one vrste radnika koji obavljaju gadne, preteške zadatke koje svi ostali izbegavaju.

Ja više volim da sednem s nekim za sto i oči u oči porazgovaram o nečemu. Džoša sve radi strogo putem imejla. Na kraju svakog njegovog imejla stoji: *Poz. Dž.* Je l' bi umro ako bi napisao: *Pozdrav, Džoša?* To je očito predugo

za kucanje. Verovatno bi iz topa mogao reći koliko minuta godišnje uštedi *Beksliju i Geminu*.

Mi smo u svemu ravni, ali smo potpuno suprotni. Dajem sve od sebe da izgledam kao prava poslovna sekretarica, ali sve što imam nekako se ne slaže uz *B&G*. Geminka sam do srži. Karmin mi je previše crven, kosa suviše divlja. Cipele mi preglasno lupkaju po pločicama. Ne mogu da se nateram da pružim kreditnu karticu i kupim crni kostim. U *Geminu* to nikad nisam morala da nosim i uporno odbijam da se stopim s bekslijevcima. Nosim trikotažu i retro odeću. Onako bibliotekarski šik nadam se.

Potrebno mi je četrdeset pet minuta da obavim zadatak. Hitam da što pre završim iako mi brojevi nisu jača strana pošto pretpostavljam da je Džoši za to bilo potrebno sat vremena. Čak se i u mislima takmičim s njim.

– Hvala, Lusi! – čujem Elen kako dovikuje kroz sjajna vrata kancelarije kad joj pošaljem dokument.

Pogledam ponovo u inboks. Odgovorila sam na svu poštu. Pogledam na sat. Tri i petnaest. Pogledam u svoj odraz u sjajnom zidu pored monitora da proverim karmin. Pogledam u Džošu, koji prezrivo pilji u mene. Zagledam se i ja u njega. Sad se igramo igre zurenja.

Trebalo bi da napomenem da je krajnji cilj naših igara taj da jedno drugo nasmejemo, ili rasplačemo. Tako nekako. Znaću kad pobedim.

Napravila sam grešku kad sam se upoznala s Džošuom: nasmešila sam mu se. Uputila mu svoj najblistaviji, najširi osmeh, a u očima mi je blistao glupi optimizam da pripajanje nije najgora stvar koja mi se desila. On me je odmerio od glave do pete. Visoka sam samo metar pedeset tri, te to nije potrajalo. A onda je pogledao kroz prozor. Nije mi uzvratio osmehom, a ja otad imam osećaj da nosa taj moj

osmeh u džepiću. Zasad vodi. Nakon tog lošeg početka bilo je potrebno samo nekoliko nedelja da se među nama razvije animozitet. Kao što voda kaplje u kadu, ali se kada naposletku prepuni.

Pokrijem usta i zevnem, pa pogledam u Džošuin džepić koji mu leži na levom grudnom mišiću. Svakog dana nosi istovetne poslovne košulje, samo u drugoj boji. Belu, beličastu na prugice, bež, bledožutu, oker, bebi-plavu, tirkiznu, golubijesivu, teget i crnu. I oblači ih uvek istim redosledom.

Uzgred, omiljena mi je njegova tirkizna košulja, a najmanje omiljena oker, koju sad ima na sebi. Sve mu košulje dobro pristaju. Sve mu boje lepo stoje. Kad bih ja obukla nešto oker, izgledala bih kao leš. A gle njega, koža mu blista i puca od zdravlja.

– Danas je oker – naglas primećujem. Što li diram u osinjak? – Jedva čekam bebi-plavu u ponedeljak.

Uputi mi pogled i ohol i razdražen. – Štošta ti primećuješ na meni, Bobice. Ali podsetiću te da komentari u vezi sa izgledom nisu u skladu s politikom kuće.

Ah, politika kuće! Te se igre nismo igrali sto godina.

– Prestani da me zoveš Bobica ili ću te prijaviti kadrovskom.

Vodimo evidenciju jedno o drugom. Pretpostavljam da on to radi; izgleda da pamti svaki moj prekršaj. Ja svoje beleške unosim u dokument zaštićen lozinkom na mom ličnom drajvu, i tu beležim sva sranja koja su se ikad odigrala između mene i Džoše Templmana. U proteklih godinu dana po četiri puta smo se žalili kadrovskom jedno na drugo.

On je dobio i pismenu i usmenu opomenu zbog nadimka koji mi je nadenuo. Ja sam dobila dve opomene: za verbalno zlostavljanje i detinjastu šalu koja se otela kontroli. Ne ponosim se time.

Čini se da ne može da smisli nikakav odgovor, pa nastavljam da zurimo jedno u drugo.

Radujem se što su Džošuline košulje sve tamnije. Danas je na redu teget, iza koje ide crna. Prekrasna crna za dan isplate.

Moje su finansije nalik tome. Spremam se da otpešačim dvadeset pet minuta od *Bekslija i Gemina* da preuzmem kola od Džerija (auto-mehaničara) i iscedim kreditnu karticu gotovo do limita. Isplata je sutra, pa ću uplatiti dug po kreditnoj kartici. Iz kola će mi celog vikenda ponovo curiti crna masna tečnost, što ću primetiti kad Džošuline košulje postanu bele boje sapi jednoroga. Zovem Džerija. Vraćam kola i preživljavam na mršavom budžetu. Košulje su sve tamnije. Moram da uradim nešto s tim kolima.

Džoša momentalno stoji na vratima gospodina Bekslija. Gotovo da je ispunio ceo dovratak. Vidim to zato što krišom gledam u odraz u zidu kod mog monitora. Čujem promukao blag smeh, ni nalik njakanju gospodina Bekslija. Pređem dlanovima preko podlaktica da spustim nakostrešene maljice. Neću se okrenuti da lepo vidim. Uхватиće me. Uvek me uhvati. A onda će mi se namrštititi.

Sat se sporo vuče ka pet sati i kroz prašnjave prozore vidim olujne oblake. Elen je otišla pre sat vremena – jedna od povlastica što je generalni jeste ta što ima radno vreme đaka honorarca, a sav posao prebaci meni. Gospodin Beksliduje ostaje na poslu zato što mu je fotelja neviđeno udobna, a kad sunce popodne prodre kroz prozore, on zadrema.

Neću da kažem da Džoša i ja vodimo sav posao na poslednjem spratu, ali ponekad se stvarno čini da je tako. Finansije i prodaja šalju izveštaje direktno Džoši, pa on

potom svede ogromne količine podataka na sitne zalogaje koje na kašičicu daje zajapurenom gospodinu Beksliju.

Meni izveštaje šalju redakcija, pravna služba i marketing, a ja svakog meseca sažimam njihove izveštaje u jedan za Elen... i pretpostavljam da i ja njoj sve dajem na kašičicu. Stavim mu spiralu da može da ga čita dok je na steperu. Koristim njen omiljen tip slova. Svaki dan ovde je izazov, privilegija, žrtva i frustracija. Ali kad pomislim na svaki maleni korak koji sam napravila da bih dovede stigla, počevši od jedanaeste godine, ponovo se usredsredim. Setim se. I još malo trpim Džošu.

Na sastanke sa šefovima službi donosim domaće kolače i oni me svi obožavaju. Kažu mi da sam zlata vredna. Džošu na svoje sastanke donosi loše vesti i njegova se vrednost meri drugim materijalima.

Gospodin Bekslj projuri pored mog stola sa aktovkom u ruci. Mora da kupuje u nekoj posebnoj radnji jer gde bi inače našao tako kratka a široka odela? Pročelav je, posut staračkim pegama i bezobrazno bogat. Deda mu je osnovao *Bekslj buks*. Voli da podseća Elen da je ona samo *zaposlenik*. On je matori degenerik, po Elenin rečima, a i po mom ličnom mišljenju. Na silu mu se nasmešim. Ime mu je Džordž. Mali Debeli Đoka.

– Doviđenja, gospodine Bekslj.

– Doviđenja, Lusi. – Zastane pored mog stola da mi zaviri u crvenu svilenu bluzu.

– Nadam se da vam je Džošu dao primerak *Pomućenih vidika* koji sam uzela za vas. Prvi-prvcati.

Mali Debeli Đoka ima ogromnu policu sa svakim izdajem *Bekslja i Gemina*. Svaka je knjiga prva odštampana; tu je tradiciju otpočeo njegov deda. Voli da se hvali tim

knjigama pred posetiocima, no ja sam jednom pogledala po polici i videla da nijednoj hrbat nigde nije prelomljen.

– Ti si ga uzela, je l'? – Gospodin Beksli se okrene da pogleda u Džošu. – Nisi mi to pomenuo, doktore Džoše.

Mali Debeli Đoka verovatno ga zove doktor Džoš zato što je hirurški precizan. Čula sam priču da je Džoša, kad je *Beksli* zapao u baš tešku situaciju, smislio da se trećina ljudstva hirurški odstrani. Ne znam kako spava noću.

– Bitno je samo da ga vi dobijete – glatko odgovara Džoša, a njegov šef se seti da je on gazda.

– Da, da – zasopće i ponovo mi pogleda u bluzu. – Dobri ste, oboje.

Uđe u lift, a ja pogledam u bluzu. Sva mi je dugmad zakopčana. Šta je uopšte mogao da vidi? Bacim pogled u uglačane pločice na plafonu i nazrem trouglic dekoltea.

– Da si se još malo zakopčala, ne bismo ti videli lice – kaže Džoša u monitor i izloguje se.

– Možda bi mogao da kažeš svom šefu da mi povremeno pogleda u lice. – I ja se izlogujem.

– Verovatno pokušava da vidi tvoju štampanu ploču. Ili se pita na koje gorivo radiš.

Ogrnem kaput. – Pokreće me mržnja prema tebi.

Džoši se trgne usna i umalo da bude jedan nula za mene. Posmatram ga kako navlači neutralan izraz lica. – Ako ti to smeta, *ti* treba da mu se obratiš. Bori se za sebe. Nego, večeras lakiraš nokte, očajnički sama?

Ubo je? – Da. A ti, *doktore Džoše*, masturbiraš i plačeš u jastuk?

Pogleda u gornje dugme moje bluze. – Da. I nemoj tako da me zoveš.

Progutam smeh koji mi je navro. Grubo se guramo dok ulazimo u lift. On pritisne dugme za garažu, a ja za prizemlje.

– Stopiraš?

– Kola su mi na popravci. – Obujem baletanke, a cipele na štiklu stavim u kesu. Sad sam još niža. U odrazu u vratima lifta vidim da mu jedva sežem do polovine mišice. Izgledam kao čivava pored doge.

Vrata lifta otvaraju se u prizemlju. Svet izvan firme je plava izmaglica; hladan kao frižider, pun silovatelja i ubica i s kišicom što sipi. Kraj vrata proleti list novina kao na znak.

Džoša zadrži vrata lifta ogromnom šakom i proviri da vidi kakvo je vreme. Onda uperi one tamnoplave oči u mene, a čelo mu se nabora. U glavi mi se javi već poznata misao. *Volela bih da smo prijatelji.* Odagnam je.

– Povešću te ja – procedi.

– Uh, ne dolazi u obzir – kažem preko ramena i pobegnem.

Drugo poglavlje

DANAS JE SREDA, dan bež košulje. Džoša je izašao na ručak. U posljednje vreme nekoliko puta je prokomentarisao nešto što ja volim i radim. I svaki put je tačno pogodio, pa sam ubedena da mi njuška po stvarima. Znanje je moć, a ja ga nemam mnogo.

Najpre forenzički pregledam svoj radni sto. I Elen i gospodin Bekšli preziru digitalne kalendare, pa oboje moramo na stolu da držimo iste papirne rokovnike kao da smo neki dikensovski pisari. U mom stoje samo Elenini sastanci. Opsektivno zaključavam kompjuter, čak i kad odem do štampača. Otključan kompjuter u blizini Džoše? Mogla bih i nuklearne šifre da mu dam.

Dok smo bili u *Geminu*, moj radni sto je bio tvrđava od knjiga. Olovke sam držala u procepu u njihovim hrbatima. Dok sam se raspakovala u ovoj novoj kancelariji, videla sam da je Džošin sto sterilan i osetila se skroz detinjasto. Vratila sam kući figurice štrumfova i kalendar „reč na dan“.

Pre pripajanja firmi imala sam na poslu najbolju drugaricu. Val Stoun i ja smo sedele tokom pauza na pohabanom kožnom kauču u sobi za odmor i igrale se naše omiljene igre – sistematski smo uništavale fotografije lepih ljudi u časopisima. Ja bih nacrtala brkove Naomi Kembel. Onda bi joj Val prežvrljala jedan zub kao da ga nema. Potom bismo joj doctrale ožiljke, krvave oči i povez preko oka i đavolje rogove, i sve tako dok sasvim ne uništimo sliku, pa nam dosadi i pređemo na drugu.

Val je bila jedna od radnica koja je otpuštena i pobesnela je što je nisam nekako upozorila. Sve i da sam znala za to, ne bih smela da je upozorim. Nije mi verovala. Polako se okrećem, a moj odraz se zavrti u dvadeset različitih površina. Vidim sebe u svim veličinama, od muzičke kutije do velikog ekrana. Moja višnja-crvena suknja se zaleprša, pa napravim još jednu piruetu, čisto iz zabave, da odagnam mučan osećaj koji mi se javi kad god pomislim na Val.

Proverom utvrđujem da se na mom stolu nalaze crvena, crna i plava hemijska olovka. Roze lepljive cedulje. Karmin. Kutija maramica da obrišem višak karmina i suze besa. Rokovnik. I ništa više.

Stepujem po mermernom auto-putu. Sad sam u Džošuinoj zemlji. Sednem na njegovu stolicu i sve gledam njegovim očima. Stolica mu je toliko visoka da nogama ne dotičem pod. Vrtim dupetom da utonem dublje u kožu. Osećaj je opscen. Jednim okom gledam ka liftu, drugim tražim tragove po njegovom stolu.

Njegov je radni sto muška verzija mog. Plave lepljive cedulje. Uz tri hemijske olovke ima i jednu običnu, naoštrenu. Umesto karmina ima kutiju mentol bombonica. Ukradem mu jednu i stavim je u dotle nekorišćen džepić suknje. Zamisliam sebe kako u apoteci među laksativima tražim nešto što

liči na te bombonice, pa da se sita ismejem. Cimmem njegovu fioku. Zaključana je. Kao i njegov kompjuter. Fort Nok. Bravo, Templmane. Nekoliko puta bezuspešno pokušam da mu pogodim lozinku. Možda me ipak ne mrzi zauv3k.

Na stolu nema male uramljene fotografije devojke ili njegovih najdražih. Nema nacerenog veselog psa niti suvenira s tropske plaže. Sumnjam da ikog cenim dovoljno da mi urami sliku. Tokom jednog Džošinog vatrenog govora o prodaji, Mali Debeli Đoka sarkastično je rekao: „Doktore Džoše, moraš da se omastiš.“

Džoša je odvratio: „U pravu ste, šefe. Video sam šta dug post uradi čoveku.“ Kazao je to i pogledao u mene. Znam datum. Evidentirala sam ga.

Nešto mi zagolica nozdrve. Džošina kolonjska voda? Feromoni koje luči kroz pore? Odvratno. Otvorim njegov rokovnik i primetim nešto: kolone za svaki dan obeležene različitim bojama olovke. Osećajući se kao pravi Džejs Bond, podignem telefon i uspem da uhvatim celu stranicu u kadar.

Čujem kablove lifta i đipim sa stolice. Skočim iza njegovog stola i uspem da mu zatvorim rokovnik pre nego što se vrata širom otvore i on se pojavi. Krajičkom oka vidim da mu se stolica i dalje vrti. Uhvaćena sam.

– Šta to radiš?

Telefon sam sakrila, tutnula ga u gaćice. Napomena sebi: dezinfikuj telefon.

– Ništa. – Glas mi zadrhti i smesta me oda.

Ustremiljava se ka meni kao Drakula. Preteći izgled mu narušava kesa iz prodavnice sportske opreme koja mu šuška uz nogu. Unutra je kutija za cipele, sudeći po obliku.

Zamislite jadnog prodavca koji mora Džoši da pomogne da odabere cipele. *Tražim cipele u kojima efikasno mogu da*

izgazim metu koju sam plaćen da ubijem u slobodno vreme. Tražim najbolji odnos cene i kvaliteta. Nosim broj 43.

Gleda svoj sto, bezazlen log-on skrin na kompjuteru, zatvoren rokovnik. Izdahnem kontrolisano šišteći. Džošua ispušta kesu na pod. Tako mi se blizu primakne da vrhovima kožnih cipela dotakne moje lakovane.

– A sad mi reci šta si tačno radila kod mog stola.

Nikad se nismo igrali igre zurenja iz ovolike blizine. Ja sam prcoljak od tačno metar pedeset tri. To mi je doživotni krst. Mučno mi je i da pričam o tome koliko sam niska. Džošua je visok bar metar devedeset tri. Ili pet. Ili osam. I više možda. Džin od čoveka. I čvrste je građe.

Hrabro ga gledam pravo u oči. Mogu da stojim gde god hoću u ovoj kancelariji. Ko ga jebe. Podbočim se kao uplašena životinja što hoće da deluje veće.

Nije ružan, kao što sam već rekla, ali uvek se mučim kako da ga opišem. Sećam se, pre nekog vremena večerala sam na kauču i gledala televiziju kad su objavili jednu zanimljivost. Stari broj stripa *Supermen* prodat je na aukciji po rekordnoj ceni. Dok je ruka u beloj rukavici okretala stranice, staromodni crteži Klarka Kenta podsetili su me na Džošuu.

Poput Klarka Kenta, i Džošua svoju visinu i snagu krije pod odećom kako bi se lakše stopio s masom. Niko u *Dejli planetu* ne zna ništa o Klarku. Džošua bi ispod onih zakopčanih košulja mogao biti sasvim običan ili sav mišićav kao Supermen. To je misterija.

Nema loknu na čelu niti štreberske crne naočare, ali ima jaku muževnu vilicu i nadurena lepa usta. Sve vreme sam mislila da mu je kosa crna, ali sad kad sam mu ovako blizu, vidim da je tamnosmeđa. Ne začješljava je onako uredno kao Klark Kent. Definitivno ima mastilo-plave oči i laserski pogled, a verovatno i još neke supermoći.

Klark Kent je međutim takva milica: sav smotan i nežan. Džošua teško da je reporter lepih manira. Sarkastičan je, ciničan, bizaran Klark Kent, koji teroriše sve u redakciji i dovodi do ludila jadnu malu Lois Lejn, koja posle noću vrišti u jastuk.

Ne volim krupne momke. Nekako su mi kao konji. Padneš li pred njima, mogli bi da te izgaze. I on odmerava moj izgled usitnivši očima isto kao i ja. Pitam se kako li mi izgleda teme. Sigurna sam da on bludniči samo sa amazonkama. Pogledamo se pravo u oči. Možda sam malo preoštra bila kad sam mu uporedila oči s mrljama od mastila. Grehota što su na njemu.

Da ne bih umrla, nerado udahnem miris njegove kolonjske vode. Miriše mi na tek zarezanu olovku. Na božićnu jelku u hladnoj mračnoj sobi. Iako mi se žile vrata već grče, ne dam sebi da oborim pogled. Mogla bih da mu pogledam u usta, mada ih sasvim dobro vidim dok mi dobacuje uvrede preko kancelarija. Što bih onda želela da ih vidim izbliza? Ne želim.

Zazvoni lift i usliši mi molitve. Ulazi Endi kurir.

Endi izgleda kao statista koji se u odjavnoj špici javlja kao „Kurir“. Ogrubelog lica, zašao u četrdesete, odeven u fluorescentnožuto. Naočare za sunce stavio je na glavu kao tjaru. Poput većine kurira, i on sebi ulepšava radni dan tako što flertuje sa svakom ženskom osobom mlađom od šezdeset koju susretne.

– Slatka Lus! – Tako jako drekne da čujem Malog Debelog Đoku kako zahrče kad se trgne iz sna u svojoj fotelji.

– Endi! – odvratim i kliznem unazad. Stvarno mi dođe da ga zagrlim što je prekinuo ovu sasvim novu i vrlo čudnu igru. U ruci ima paketić, ne veći od Rubikove kocke. To mora da je moja Štrumfeta bejzbol-igračica iz 1984. Super retka i predivna. Oduvek sam je želela i pratila sam pošiljku preko sajta kad su mi je poslali.

– Znam da si mi rekla da te zovem iz predvorja kad dođem sa Štrumfovima, ali niko se nije javljao.

Pozive na fiksni preusmerila sam na svoj mobilni, koji se trenutno nalazi negde kod mog kuka, zadenut za gaćice. Dakle, te sam vibracije osećala. Uh! A ja pomislila da sam pošasavila.

– Kakvi štrumfovi? – Džoša usitni očima kao da smo poludeli.

– Endi, sigurna sam da imaš mnogo posla, ispratiću te. – Mašim se za paketić, ali prekasno je.

– To je njena strast. Opčinjena je štrumfovima. Onim plavim čovečuljcima, ovolickim – Endi pokaže prstima. – Nose bele kapice.

– Znam šta su štrumfovi – Džoša će iznervirano.

– Nisam opčinjena njima. – Glas me odaje da lažem. Džošuino naprasno kašljanje sumnjivo zvuči kao smeh.

– Štrumfovi, je li? To su dakle sve one kutijice. Mislio sam da možda kupuješ majušnu odeću preko interneta. Misliš li, Lusinda, da je primereno primati lične pošiljke na radnom mestu?

– Ima punu vitrinu štrumfova. Ima... Kako ono beše, Lus? Štrumfa Tomas Edison? Taj ti je redak, Džoše. Dobila ga je na poklon od roditelja kad je maturirala. – Endi bezbrižno nastavlja da me ponižava.

– Dosta je, Endi! Kako si? Kakav ti je dan? – Znojavom rukom se potpišem na aparatu da sam primila pošiljku. On i njegov dug jezik.

– Roditelji su ti kupili štrumfa za maturu? – Džoša se zaveli u svoju stolicu i cinično me posmatra. Nadam se da nisam ugrejala stolicu.

– Da, da, sigurna sam da si ti dobio kola ili tako nešto. – Premirem od stida.

– Dobro sam, mila – kaže mi Endi, pa uzme svoju napravu, pritisne nekoliko dugmića, pa je stavi u džep. Sad kad smo obavili poslovni deo, širi usne u zavodnički osmeh.

– Još bolje sad kad sam te video. Kažem ti, Džoše, prijatelju, da ja sedim preko puta takve lepotice, nijedan posao ne bih završio.

Endi zakači palčeve o džepove i nasmeši mi se. Ne bih da ga povredim, pa dobroćudno prevrnem očima.

– To je prava muka – sarkastično kaže Džoša. – Raduj se što možeš da odeš.

– Ovom mora da je srce od kamena.

– Jeste, jeste. Ako uspem da ga onesvestim i strpam u sanduk, je l' bi mogao da ga isporučiš negde daleko? – Naslonim se na sto i gledam u svoj paketić.

– Međunarodna poštarina je poskupela – upozorava me Endi. Džoša vrti glavom, dosadan mu je naš razgovor, pa se uloguje u kompjuter.

– Imam nešto ušteđevine, a verujem da bi Džoša uživao u avanturističkom odmoru u Zimbabveu.

– Prava si zloća! – Endiju se iz džepa začuje pištanje. Kopa po njemu i pođe ka liftu.

– Pa, ljupka Lus, bilo mi je kao i uvek zadovoljstvo. Vidimo se bez sumnje uskoro, nakon tvoje sledeće internet aukcije.

– Zdravo! – Kad nestane u liftu, okrenem se ka stolu, a na licu mi se automatski javi neutralan izraz.

– Skroz jedno.

Oglasim se kao taster u kvizu i kažem: – Džoša Templman!

– Lusinda koketuje s kuririma. Jedno.

Džoša udara po tastaturi. Svakako je izvanredan u slepom kucanju. Prošetam pored njegovog stola i sa zadovoljstvom čujem kako besno udara razmak.

– Samo sam fina prema njemu.

– Ti? Fina?

Iznenadim se koliko me to zaboli. – Predivna sam. Pitaj koga hoćeš.

– Dobro. Džoše, je li ona predivna? – naglas se zapita. – Hm, da razmislim.

Uzima kutijicu s bombonama, otvori je, zagleda se u nju, zatvori je, pa pogleda u mene. Zinem i isplazim jezik kao duševni bolesnik što čeka lek.

– Pa, ima nekoliko predivnih stvari na njoj.

Podignem prst i naglašeno izgovorim: – Kadrovsko.

Ispravi se na stolici, ali mu krajičak usana zaigra. Volela bih da mogu da mu zavučem prste u usta i raširim ih u ludački kez. Dok me policija bude odvlačila s liscama na rukama, urlaću: „Nasmej se majku mu!“

Moramo da budemo kvit jer ovako nije fer. On je dobio jedan moj osmeh i video me je kako se smešim bezbrojnim ljudima. Ja njega nikad nisam videla da se smeši, niti sam ikad na njegovom licu videla bilo koji drugi izraz sem praznog, smorenog, mrzovoljnog, sumnjičavog, opreznog ili prezrivog. Povremeno mu se javi još jedan, pošto se posvađamo. Izraz lica serijskog ubice.

Hodam po sredini kancelarije i osećam kako okreće glavu.

– Briga me šta ti misliš, ali mene ljudi ovde vole. Svi su oduševljeni mojim književnim klubom koji je tebi skroz bez veze, što si jasno stavio do znanja. Ali njime se jača timski duh, a i prilično je važan, s obzirom na to gde radimo.

– Pravi si lider.

– Ja obezbeđujem donacije bibliotekama. Organizujem božićne proslave. Puštam stažiste da me prate. – Odbrojavam sve na prste.

– Ne ide ti baš najbolje da me ubediš kako te je briga šta ja mislim. – Zavali se dublje u stolicu i preplete duge prste na zategnutom stomaku. Dugme kod palca samo što mu se nije otkopčalo. Šta god moje lice uradilo, to ga je navelo da spusti pogled i zakopča dugme.

– Baš me briga šta *ti* misliš, želim da se dopadam normalnim ljudima.

– Ti si hronično zavisna od toga da navodiš ljude da te obožavaju. – Kaže to tako da mi se blago smuči.

– E pa izvini što dajem sve od sebe da sačuvam dobar glas. Što nastojim da budem pozitivna. Ti si zavisan od toga da navodiš ljude da te mrze, pa smo sjajan par.

Sednem i desetak puta iz sve snage kliknem mišem. Njegove su me reči zabile. Džoša je kao ogledalo u kom se vide samo moje mane. Kao da sam ponovo u školi. Mrvica Lusi, koja se služi svojom jadnom ljupkošću da je krupna deca ne bi uništila. Oduvek sam bila mezimče, amajlija, ona koju su ljuljali na ljuljašci ili gurali u kolicima. Mažena i pažena i možda stvarno jesam pomalo jadna.

– Probaj nekad da te boli uvo. Kažem ti, baš je oslobađajuće. – Usne mu se stisnu, a čudna senka preleti mu preko lica. Nestane u tren oka.

– Džoša, nisam ti tražila savet. Stvarno sam ljuta na sebe što neprestano dopuštam sebi da se spustim na tvoj nivo.

– A kako se to tačno spuštaš? – Glas mu je baršunast i ugrize se za usnu. – U horizontalan položaj?

U glavi lupim ENTER i započnem nov pasus u spisku pritužbi.

– Odvratan si. Idi dođavola. – Mislim da ću častiti sebe vrištanjem u podrumu.

– Eto vidiš. Bez problema si me poslala dođavola. To je dobar početak. I nekako ti pristaje. Sad probaj to i na drugima.

Ti uopšte ne vidiš koliko te ljudi gaze. Kako misliš da će te iko ozbiljno shvatiti? Prestani više da iz meseca u mesec istim ljudima produžavaš rokove za predaju izveštaja.

– Ne znam na koga misliš.

– Na Džuli.

– Nije svakog meseca. – Mrzim ga zato što je u pravu.

– Jeste, svakog-svakatog meseca, a ti onda moraš da dirnčiš do kasno u noć da bi svoj izveštaj pripremila na vreme. Jesi li videla mene da to radim? Nisi. Oni džukci odozdo predaju mi ih na vreme.

Iskopam rečenicu iz knjige o jačanju samopouzdanja koju držim na noćnom stočiću.

– Ne želim da nastavim ovaj razgovor.

– Dajem ti dobar savet, trebalo bi da ga poslušаш. Nemoj više da donosiš Elen stvari sa hemijskog čišćenja – to nije tvoj posao.

– I sad ću okončati ovaj razgovor. – Ustanem. Možda ću izaći da pretrčavam ulicu po popodnevnom špicu da se izduvam.

– I onaj kurir. Ostavi ga na miru. Jadni matorac misli da flertuješ s njim.

– To ljudi kažu za tebe – nesrećan odgovor izleti mi iz usta. Pokušavam da vratim vreme unazad. Ne ide.

– Misliš da ti i ja to radimo – flertujemo?

Nasloni se na stolicu onako kako meni nikad ne polazi za rukom. Moj naslon neće da se mrdne kad se navalim na njega da ga spustim. Uspela sam samo da se preturim i udarim o zid.

– Bobice, da flertujemo, ti bi to znala. – Oči nam se sretnu i mene preseče u stomaku. Ovaj razgovor skreće u neželjenom smeru.

– Zato što bih bila istraumirana?

- Zato što bi razmišljala posle o tome, dok ležiš u krevetu.
- Zamišljaš moj krevet, je li? – uspem da odvratim.

Džoša zatrepće, na licu mu se javi nov izraz. Dođe mi da mu ga skinem s lica. Izgleda kao da zna nešto što ja ne znam. Samozadovoljan, muški i odvratan.

- Kladam se da je vrlo mali.

Samo što ne bljunem vatru. Dođe mi da zaobiđem njegov sto, da mu raširim noge i stanem između njih. Onda bih spustila jedno koleno na mali trougao stolice tik ispod njegovog međunožja, odigla se malčice i naterala ga da zastejnje od bola.

Odvezala bih mu kravatu i otkopčala gornju dugmad košulje. Obavila bih mu ruke oko krupnog preplanulog vrata i stegla ga iz sve snage, koža mu vrela pod mojim prstima, otima se poda mnom, onaj njegov miris borovine širi se između nas, štipa me za nos kao dim.

- Šta to zamišljaš? Izraz ti je bezobrazan.

- Kako te davim. Golim rukama. – Jedva procedim te reči. Glas mi je više promukao nego devojci s hotlajna posle duple smene.

- *To* te znači loži. – Oči mu potamne.
- Samo kad si ti u pitanju.

Izvije obrve, otvori usta i oči mu sasvim pocrne, ali ne može ni da bekne.

Predivno.

Danas je dan bebi-plave košulje i ja se setim slike iz Džošuinog rokovnika. Pošto pročitam kvartalnu prognozu poslovanja u izdavaštvu i napravim kratak pregled za Elen, prebacim fotografiju s telefona na kompjuter. Onda se osvrnem oko sebe kao kriminalac.

Džoša je celog jutra u kancelariji Malog Debelog Đoke i čudno kako se prepodne oteglo. Tako je tiho ovde kad nema nikog da ga mržiš.

Kliknem PRINT, zaključam kompjuter i otrupkam hodnikom. Dva puta odštampam sliku podesivši rezoluciju tako da se rukopis jasnije vidi. Izlišno je reći da uništim sve suvišne dokaze. Volela bih da mogu još jednom da ih propustim kroz mašinu za seckanje.

Džoša je počeo da zaključava svoj rokovnik u fioku.

Naslonim se na zid i nakrivim papir ka svetlu. Na fotografiji se vide ponedeljak i utorak od pre nekoliko nedelja. Lako prepoznam sastanke gospodina Bekslija. Ali uz ponedeljak je običnom olovkom napisano slovo H. Uz utorak slovo S. Tu su i crtice, ukupno osam. Tačkice uz vreme za pauzu. Četiri slova X i šest kosih crta.

Celog popodneva krišom mozgam o tome. Padam u iskušenje da odem do sobe za nadzor i zamolim Skota da mi da snimke bezbednosnih kamera za te dane, ali Elen bi mogla saznati za to. To bi svakako bilo traćenje sredstava firme, uz moje tajno štampanje i zabušavanje uopšte.

Nikako ne mogu da nađem rešenje. Kasno je popodne i Džoša se vratio za svoje mesto preko puta mene. Njegova plava košulja sija se kao glečer. Kad se konačno dosetim kako da dešifrujem njegove oznake olovkom, lupim se po čelu. Ne mogu da verujem koliko sam glupa.

– Hvala. Ceo dan žudim da to uradim – kaže Džoša ne sklanjajući pogled s monitora.

Ne zna da sam videla njegov rokovnik i njegove šifre.

Jednostavno ću obratiti pažnju kad koristi običnu olovku i naći vezu.

Neka špijunske igre počnu!

Treće poglavlje

Špijunske igre ne daju brze rezultate i do dana kad Džoša obuče golubijesivu košulju, već sam na ivici živaca. Džoša je osjetio moje pojačano interesovanje za njegove aktivnosti i sad je još tajanstveniji i podozriviji. Moraću nekako da ga namamim. Nikad neću videti olovku u pokretu ako se on samo mršti u kompjuter.

Započnem igru koju zovem „tako si“. Ide ovako: – Tako si... ma nema veze. – Uzdahnem. On zagriže mamac.

– Zgodan. Inteligentan. Ne, stani. Nadmoćan. Lusinda, konačno si se dozvala pameti.

Džoša zaključa kompjuter i otvori rokovnik, pa pridigne ruku do čaše sa olovkama. Zadržim dah.

Namršti se i zatvori rokovnik. U svojoj košulji trebalo bi da liči na kiborga, no izgleda lepo i inteligentno. Najgori je.

– Tako si *predvidljiv*. – Nekako znam da će ga ovo duboko raniti. Oči mu se skupe od mržnje.

– O, je li? A kako to?

Ova igra u suštini daje igračima slobodu da kažu jedno drugom koliko se mrze.

– Košulje. Raspoloženja. Obrasci. Ljudi poput tebe nikad ne uspevaju. Ako bi ikad uradio nešto što ne liči na tebe i iznenadio me, umrla bih od šoka.

– Treba li da shvatim to kao lični izazov? – Zagleda se u sto očito zadubljen u misli.

– Baš bih volela da te vidim da probaš. Tako si nefleksibilan.

– A ti si tako fleksibilna?

– Vrlo. – Jeste, uperala sam se. Sad mi dođe da podignem nogu do glave. Priberem se tako što izvijem obrvu i pogledam u plafon zlobno se smeškajući. Kad ponovo pogledam u njega, usne su mi neutralan pupoljak što se odražava u stotinama sjajnih površina.

Džoša polako spusti pogled ka podu, a ja prekrstim noge setivši se sa zakašnjenjem da sam izula cipele. Teško je biti dobar dušmanin kad ti se vide jarkocrveni nokti na nogama.

– Ako bih uradio nešto što ne liči na mene, umrla bi od šoka?

Vidim svoje lice u pregradi iza njegovog ramena. Izgledam kao crnooka čupava verzija sebe. Crna kosa mi pada na ramena kao u plamičcima.

– Možda bi onda i vredelo truda.

Od ponedeljka do petka pretvara me u zastrašujuću ženu. Izgledam kao Ciganka vračara što više za tobom da ti se bliži smrt. Kao mahnita ludača u azilu koja će svakog trena iskopati sebi oči.

– Dobro, Lusinda Haton, fleksibilna curice. – Ponovo se nasloni u stolici. Oba su mu stopala na podu, uperena u mene kao revolveri u obračunu na Divljem zapadu.

– Kadrovsko – odbrusim. Gubim u ovoj igri i on to zna. Zvanje kadrovskog je isto što i predaja. On uzima običnu